

Fragment uit Vera Van Renterghem, *Een nieuwe wereld in 100 dagen*, Pelckmans, 2021.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

3

Een wereld scheppen... Wat een taak! Wat een wonderbaarlijke kans! Dit wil ik voor eeuwig onthouden en daarom schrijf ik het op. Laten we starten bij het begin.

Ik bevond me op een kale, ronde planeet. Ik bedekte hem meteen met gras en daarna met heuvels en bossen. Een grote zee in het oosten en wat rivieren en vijvers verspreid over de rest van het oppervlak. Ik maakte nog veel meer natuur: de details daarvan moet je maar inbeelden.

Toen kon het echte werk beginnen. Het kostte me een tijdje, maar hier is wat ik ervan maakte. Eerst kwamen de dieren. Die waren dezelfde als op de Oude Wereld, alleen leefden ze nu in een gezonde, onaangestaste omgeving. Natuurlijk werden dieren en planten opgegeten, zo werkt dat nu eenmaal.

Ik was aangenaam verrast toen in het huis een meisje pinguïns aan het voederen was.

Toen de natuur klaar was, rook het er plots naar gezond. Wat raar, hoe kan het nu naar gezond ruiken? Dat is moeilijk op papier te zetten, maar beeld je in dat je met gesloten ogen op een veld staat. Denk alle auto's, fabrieken en mijnen weg. Alles wat grijze lucht uitademt, is verdwenen. Zo rook het op mijn planeet: gezond.

Toen werd het wat moeilijker. Ik wilde niet alleen zijn. Ik hou van gezelligheid en er moesten dus mensen bijkomen. Dat vroeg wat voorbereiding. Ik zette overal kleine gekleurde huisjes neer. Dat zag er leuk uit! Nu de mens nog. Een knip met mijn vingers en daar stonden ze, de mensen. Iedereen ademde diep in en was blij verrast. Dat krijg je nu eenmaal als je nog nooit gezond lucht hebt geroken. De mensen voelden zich me-

teen blij. De dieren aarzelden niet en mengden zich gewoon tussen alle mensen.

Tevreden keek ik om me heen en ik besefte dat dat genoeg was. Meer wilde ik niet op mijn planeet.

Ik ging naar de ijsvlakte in het noorden. De dieren hadden er een beetje liefde nodig. Op een bevroren klif stond een klein blauw huisje. Perfect! Ik was aangenaam verrast toen in het huis een meisje pinguïns aan het voederen was. Ik hielp haar en we werden snel goede vrienden. De pinguïns bleven nog even rondhangen, maar uiteindelijk gingen ze naar de rest van de groep op de ijsvlakte. Ik stapte naar buiten. Het begon avond te worden, de maan was al te zien. Ik ademde diep in, mijn longen vulden zich met frisse ijslucht en verrassend genoeg werd mijn lichaam warm. Ik kreeg een gevoel dat ik op de Oude Wereld niet voelde. Een gevoel dat opkomt als je je goed voelt in je omgeving.

Dat gevoel was liefde. Liefde voor de gezonde lucht, de natuur om me heen, de dieren en het meisje in het blauwe huis. Het was liefde voor de planeet die ik had gemaakt, een plek waar ik nooit meer weg wilde.

Mijn naam is **Bo Grove**. Ik ben een transgender persoon van vijftien jaar. Ik volg de richting Wiskunde-Wetenschappen in het Stedelijk Lyceum Hardenvoort in Antwerpen. Wat ik het leukst vind om te doen, is reizen en de wereld ontdekken.

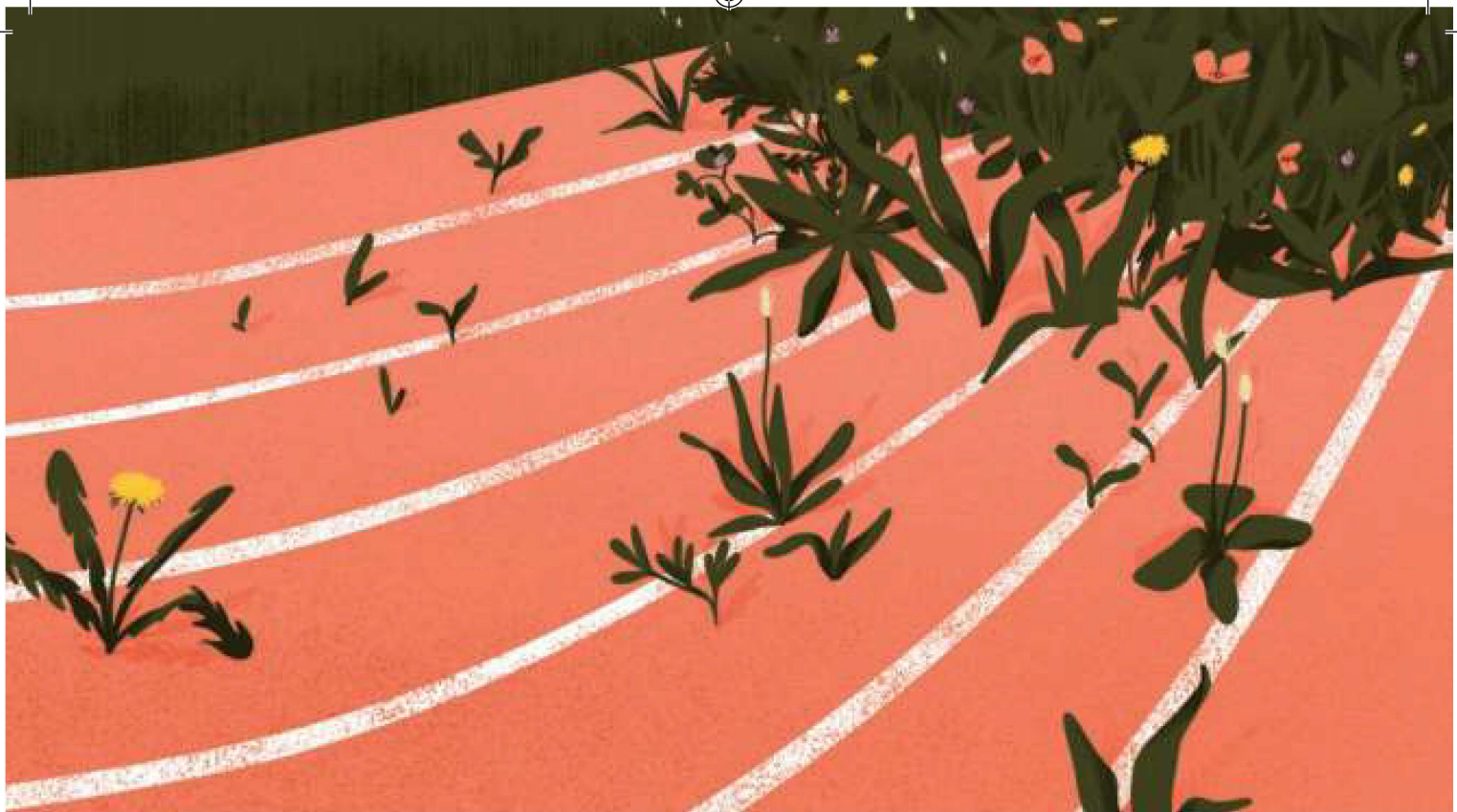

Ik plaats mijn voeten voor de startlijn. De 800 meter voor me wil ik zo snel mogelijk afleggen. Vorige week heb ik mijn persoonlijk record met vier seconden verbeterd. Mijn mond voelt droog. Ik voel me vreemd. Wat scheelt er met me? Waarom ben ik niet gefocust op deze wedstrijd? Mijn gedachten schieten in recordtempo door mijn hoofd. Kon iedereen maar op dezelfde hoogte aan de startlijn staan, gelijke kansen voor elke mens op deze wereldbol, denk ik. Nee, niet nadenken, gefocust blijven! Ik richt mijn blik op de finish. Opnieuw dwalen mijn gedachten af. Zou de wereld er mooier uitzien als we samen zouden afspreken waar de finish ligt, een plek waar iedereen zich goed voelt?

Pang! In ijltempo schiet ik vooruit. Ik heb het gevoel dat ik iedereen achter me laat, dat ik sneller dan het licht aan het rennen ben, dat ik een afstand van 150 miljoen kilometer loop, recht naar de zon. Plots klap

het universum voor me open. De sterren haasten zich naar me toe en clusteren samen tot een gravelpad onder mijn voeten. Ik ren zo hard ik kan. Vlak voor ik de zon bereik, maakt de rechte weg een bocht en beland ik op een kale planeet. Ben ik aan het dromen? Aan het ijlen?

Ik kijk vol ongeloof om me heen. Dit is geen droom. Maar wat moet ik beginnen op een plek waar alleen maar zand is? Met de punt van mijn schoen trek ik een lijn in het mulle zand, alsof ik achter een startlijn sta. Dat doet me terugdenken aan enkele ogenblikken geleden, toen ik klaarstond om alles te geven om mijn persoonlijk record te verbeteren. Ik had gewerkt, getraind en resultaat geboekt. Zou ik met dezelfde inzet een Nieuwe Wereld kunnen starten? Ik voel kriebels in mijn buik. Hoe vaak heb ik niet van een betere wereld gedroomd? Als klimaatactiviste weet ik best wat ik van een Nieuwe Wereld zou maken. Het beeld van een paradijselijk groene plek schiet *pang* door mijn hoofd. Ik val bijna om van verbazing als plots de wereld rondom me in een groene oase verandert. Een zwerm spreeuwen vliegt over me heen, zo groot dat de lucht heel even wordt verduisterd. Overal

verschijnen dieren.

Het eerste waaraan ik denk, is dat ik deze plek wil delen. Met mijn familie. Met mijn vrienden. Met iedereen van de Oude Wereld! Maar, ho, wacht, niet zomaar hupsakee! De wereldbevolking zal rechten, maar ook plichten hebben en een groot verantwoordelijkheidsgevoel. Ik geloof dat verandering mogelijk is. Minder vlees, minder auto's, minder kleren om meer rust, jaren, natuur, fauna en kwaliteit te hebben. Het zal pijn doen, dat wel, maar ik wil die wel dragen. *No pain, no gain.* Iedereen zal aan de startlijn staan en kiezen om te rennen, te huppelen, achterstevoren te lopen of op handen en voeten te kruipen, maar aan stilstaan of achteruitlopen wordt niet gedacht! Samen halen we de finish.

Iedereen zal aan de startlijn staan en kiezen om te rennen, te huppelen, achterstevoren te lopen of op handen en voeten te kruipen, maar aan stilstaan of achteruitlopen wordt niet gedacht!

Plots steekt een lichte wind op en dwarrelen mensen op de planeet neer. Ik geef hun

meteen de kracht om zich in te zetten voor het behoud van fauna, flora en klimaat. Als iedereen het belang van ecologische duurzaamheid inziet, zullen we niet in hetzelfde schuitje als in de Oude Wereld belanden. Ik zorg ervoor dat we later achterom zullen kunnen kijken en zeggen: dat hebben we flink gedaan, het was de moeite waard!

Ik sta nog altijd achter de lijn in het zand. Maar niet meer alleen. Jongens en meisjes staan klaar om te starten. De trainer zegt: 'Vanaf nu lopen jongens en meisjes samen. Wie denkt dat meisjes trager zijn dan jongens, kan weleens raar opkijken! Geen vooroordelen. Iedereen probeert. *The game is on!*'

En jij? Klaar om te vertrekken?

Mijn naam is Hannah Op 't Eynde. Ik ben vijftien jaar en ben een wereldburger. Ik reis al mijn hele leven, via boeken maar ook in het echt. Mijn hobby's zijn volley, atletiek, triatlon en scouts. Ik hou van uitdagingen, de natuur en avontuur. Ik volg de richting Grieks-Latijn in Paridaens in Leuven en heb totaal nog geen idee wat ik later wil worden. Ik ben kritisch, maar ook optimistisch.